

Sygn. akt XI Ka 634/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Sędzia SA w SO Tamara Pawlak

Protokolant: sekr. sąd. Daniel Dobosz

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2014r.

sprawy **Z. D.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 15 kwietnia 2014r. sygn. akt VII W 64/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków.

XI Ka 634/14

UZASADNIENIE

Z. D. obwiniony był o to, że: w dniu 11 grudnia 2013 roku ok. godz. 19.00 w B. na ul. (...), kierując pojazdem P. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że zmieniając pas ruchu z lewego na środkowy, nie zachował należytej ostrożności i zajeżdżał drogę prawidłowo jadącemu środkowym pasem ruchu pojazdowi A. (...) o nr rej. (...), doprowadzając do zderzenia bocznego z tym pojazdem, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.;

M. M. obwiniony o to, że: w dniu 11 grudnia 2013 roku ok. godz. 19.00 w B. na ul. (...), kierując pojazdem A. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że zmieniając pas ruchu z prawego na środkowy, nie zachował należytej ostrożności i najechał na prawidłowo jadący środkowym pasem pojazd P. (...) o nr rej. (...), doprowadzając do zderzenia bocznego z tym pojazdem, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej **M. M.** uniewinnił od dokonania zarzuconego mu wykroczenia zaś kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa, natomiast **Z. D.** uznał za winnego dokonania zarzuconego mu wykroczenia i za to, na podstawie art. 86 § 1 k.w., skazał go na karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych; zasądził od **Z. D.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków, wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Od tego wyroku apelację wniósł **obrońca obwinionego** zarzucając:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie przepisu art. 39 § 2 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w związku z art. 170 § 1 i § 2 kodeksu postępowania karnego, poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka C. P.;
2. obrazę prawa procesowego, a mianowicie przepisu art. 42 § 1 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w związku z art. 193 § 1 kodeksu postępowania karnego, poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych;
3. błąd w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do przyjęcia przez Sąd I instancji, że obwiniony Z. D. „jadąc ulicą (...) nie zachowując należytej ostrożności zaczął zmieniać pas jazdy z lewego na środkowy”, czym spowodował kolizję;
4. obrazę prawa procesowego, a mianowicie przepisu art. 8 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w związku z art. 7 kodeksu postępowania karnego, przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że „jadąc ulicą (...) nie zachowując należytej ostrożności zaczął zmieniać pas jazdy z lewego na środkowy”, czym spowodował kolizję

i wnosząc o:

- zmianę wyroku Sądu I Instancji poprzez uniewinnienie obwinionego Z. D.;
- zasądzenie (przyznanie) od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (wynagrodzenia obrońcy) za I i II instancję, według norm obowiązujących.

Ewentualnie wnioskuję o:

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Powyższy wyrok w stosunku do M. M. nie został zaskarżony zatem uprawomocnił się.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna tym samym żaden ze zgłoszonych (alternatywnie) wniosków odwoławczych nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom z pkt. 1 i 2 sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania karnego poprzez oddalenie wniosków dowodowych: o przesłuchanie zgłoszonego świadka oraz przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych- chociaż istotnie forma postępowania i jego uzasadnienia nie odpowiadają wymogom art. 170 k.p.k.: nie zostały wskazane konkretne punkty § 1 ww. przepisu i przesłanki z nich wynikające. Dostrzegając ww. uchybienie sądu stwierdzić należy, iż merytoryczna zasadność nieuwzględnienia zgłoszonych wniosków dowodowych nie budzi zastrzeżeń albowiem wnioski takie zasługiwały na oddalenie z przyczyn wskazanych w pkt. 3 art. 170 § 1 k.p.k.; skoro z przeprowadzonych w postępowaniu przygotowawczym i sądowym dowodów (m.in. k. 68) wynikało umiejscowienie śladów na jezdni (odpryski plastiku) oraz próba ich przemieszczenia właśnie przez zgłoszonego świadka, logicznym jest przyjęcie tego dowodu jako „nieprzydatnego do stwierdzenia danej okoliczności”. Brak było również podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego „w celu ustalenia przebiegu kolizji drogowej z dnia 11 grudnia 2013 roku”. Z treści art. 193 § 1 k.p.k. wynika, iż dowód ten dopuszcza się, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia wymaga wiadomości specjalnych, tymczasem w niniejszej sprawie potrzeba taka nie zachodziła, skoro pierwszoplanową kwestią była ocena wiarygodności twierdzeń (sprzecznych) uczestników zdarzenia drogowego a ta należy do sądu. Wbrew kolejnym zarzutom skarżącego analiza akt sprawy- przez pryzmat uzasadnienia wyroku, odpowiadającego wymogom art. 424 § 1 k.p.k.- prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy zgromadził wyczerpujący materiał dowodowy, który poddał należytej analizie i takiej ocenie, nie uchybiając regułom określonych w art. 7 k.p.k. Przypomnieć należy, iż ocena dowodów, zwłaszcza osobowych (wyjaśnienia obwinionych, zeznaniach świadków) jest domeną sądu orzekającego merytorycznie w I instancji; ten to sąd, po bezpośrednim przesłuchaniu poszczególnych osób, ma prawo

jednym z nich (w całości lub w części) przyznać przymiot wiarygodności a innym nie, pod warunkiem logicznego uzasadnienia swojego stanowiska w tym zakresie, któremu to zadaniu w pełni sprostał. Tym samym nie budzi zastrzeżeń m.in. uznanie za wiarygodne (w przyjętym zakresie) wyjaśnień M. M., z których wynika sposób poruszania się przedmiotowych pojazdów przed zdarzeniem i jego przebieg; wyjaśnienia te znalazły potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariuszy policji J. T. i A. K. oraz w dokumentacji fotograficznej obrazującej uszkodzenia obu pojazdów.

Tymczasem analiza apelacji prowadzi do wniosku o jej wyłącznie polemicznym i jednostronnym charakterze; skarżący eksponuje okoliczności i dowody w sposób wybiórczy, abstrahując od pozostałych okoliczności i dowodów dla obwinionego niekorzystnych.

Z tych względów Sąd Okręgowy, nie stwierdzając nadto przesłanek z art. 104 k.p.k. ani rażącej niewspółmierności (tu: surowości) kary zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze uzasadniają przepisy: art. 636 § 1 k.p.k. (poprzez art. 119 k.p.w.) oraz art. 8 ustawy z dn. 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn.zm.).